

som vise sig ikke at have fundet Sted, den jo sørge for, at den Vedkommende bliver skadesløs, hvad Pensionen angaar. Naar Udskriften meddeles Rigsdagen, og Finantsministeren ikke har villet gjøre noget Skridt videre — det kunde jo tænkes, at Kjendelsen er gaaet Ministeren eller Regjeringen imod, naar Regjeringen har affædiget paa Grund af Misligheder, som ved senere Oplysninger vise sig ikke at have fundet Sted — Iqa har Udvalgets Flertal anset det for en Selvfølge, at Rigsdagen da, naar den har gjort sig bekendt med Udskriften, og finder, at den vedkommende Embedsmand ikke har gjort sig skyldig i saadanne Misligheder, vil bruge sin Forslagsret til at bringe Forslag frem om, at han faar den Pension, som det maatte befindes, at der kunde tilkomme ham. Saaledes tro vi, at der er af Sikkerhed til begge Sider. Med Hensyn til den nye Myndighed have vi ogsaa kortelig bemærket i Betænkningen, at, naar 2 af Medlemmerne af denne Kommission ere tagne af den overordnede Rets Medlemmer, og en af dem skal være Kommissionens Formand, saa er det rimeligt at forudsætte, at det juridiske Bevis, der hidtil har været førdret, naar en Mand skal anses for overbevist om et vist Forhold, gennem Kommissionen vil blive gjort gjældende med samme juridiske Strengthed og Skarphed som hidtil. Det er vistnok alle bekendt, at man kan have fuldkommen Sikkerhed for, og være aldeles vidende om, at denne eller hin Mislighed er begaaet, uden at det derfor er muligt i alle Tilfælde at skaffe strengt juridisk Bevis tilstede derfor. Vi ere overbeviste om, at mange Dommere ved at undersøge og behandle en Sag kunne være fuldstændigt overbeviste om, at den Paagjældende har gjort sig skyldig i det Forhold, hvorefter Sagen dreier sig, men efter de strenge Bevisregler, der førdres, ikke ville kunne dømme ham, fordi det strengere Bevis ikke har kunnet skaffes tilstede. Vi gaa derfor ud fra, at noget Egnende vil finde Sted, naar den nye Myndighed bliver kaldt tillive; thi hvor der er Tale om juridisk Bevisførelse, der maa nødvendigvis de to juridiske Medlemmer faa den overveende Indflydelse, i Særdeleshed da den ene af dem skal være Kommissionens Formand, og

derigjennem antage, vi da, at, det ikke vil være som en Jurykjendelse, men at der vil blive taget tilstrækkelig Hensyn til det skarpe juridiske Bevis. Naar derimod den hele Undersøgelse er endt, og Spørgsmaalet derefter kommer til at foreligge Regjering og Rigsdag, og disse i Fællesskab have at afgjøre Spørgsmaalet om, hvorvidt det er bevist eller ikke bevist, at et misligt Forhold er tilstede, da maa de træde frem som en Slags Jury, og deri vil der efter vor Anskuelse være den bedste Sikkerhed for, at det Rette vil gjøre sig gjældende. Det er denne Betragtning, der gjør, at vi ikke kunne tilraade at give den nye Myndighed Afgjørelsen, men derimod maa tilraade, at den skal træde ilive som den, gennem hvilken Undersøgelsen af den Paagjældendes Forhold skal ledes, og gennem hvem man antager, at den da vil blive ledet med stor Omfagt og Nøagtighed. Seg skal dog endnu nævne, at det ogsaa er en afgjøvende Grund for os til at gaa ind paa, at denne Myndighed dannes netop for at lede saadanne Undersøgelser, at det, naar Undersøgelser af denne Natur skal ledes af de ordinære Dommere, altsaa Underdommerne omkring i Landet, da er at befrygte, at i mange Tilfælde Undersøgelsen ikke vil blive ført med tilstrækkelig Skarphed og Omfagt. Det er nemlig overmaade vanskeligt — for ikke at sige lidet rigtigt — at paalægge en Dyrighedsperson at foretage slige Undersøgelser, ligeoverfor andre Embedsmænd, som i flere eller færre Aar have boet i Nærheden af ham og udført deres Embedsforretninger ved Siden af ham og mangen Gang staaet i venstabelig og personlig Forbindelse med ham. Man maa langt hellere have slige Undersøgelser ledede af Mænd, der ere, aldeles ubevorte af den paagjældende Person, som altsaa holde sig til Sagen og ikke tage personlige Hensyn. Dette vil ske ved en saadan Myndighed, som i Reglen, hvad de fleste af dens Medlemmer angaar, vil opholde sig i Kjøbenhavn, og selv om en saadan Undersøgelse skulde ledes imod en kjøbenhavnsk Embedsmand, veed jo Enhver, at der ikke her findes en saadan sluttet selskabelig Kredss af Embedsmænd, som der maa findes og virkelig ogsaa findes omkring i Provindserne, hvor de Familier, med